

[Kaj Hansen]

får fordele, det er givet, men det kan ikke være rigtigt, at det skal ske på andres bekostning.

Jeg skal ærligt tilstå, at jeg ikke for nærværende kan overskue alle konsekvenserne af forslaget til boligsikringslov.

Der er i øvrigt meget, det er nødvendigt at få klaret op i udvalget: de fortrinsvis tekniske ændringer i ejerlejlighedslovsforslaget og lovforslaget om andelsboliger. Det har været svært at få øje på forbedringerne.

Alt i alt må det siges, at den længe ventede boligreform er udeblevet. Der har SV-regeringen bremset. Der kunne nok skaffes et flertal i folketinget, hvis socialdemokratiet havde politisk vilje og modenhed til det. Nu er det blevet til en række justeringer, både plusser og minusser, som et led i regeringens indkomstpolitik.

Vi har mange ændringsforslag, der kan forbedre disse love betydeligt, og vi håber, det skal lykkes i det omfattende udvalgsarbejde, der forestår.

Derefter vil jeg gå over til at behandle de to forslag fra DKP.

Først forslaget til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene. I boligministerens forslag til ændring af lejelovgivningen er der ikke foreslået ændringer, der forbyder de flere gange fremdragne samtykkeerklæringer, som bruges til omgåelse af lovgivningen. Disse erklæringer misbruges til at sætte den temmelig ringe beskyttelse, lejerner har mod fupmoderniseringer, ud af kraft. Jeg kan derfor anbefale, at lovforslaget nu indgår i behandlingen af lejelovsforslaget i udvalget, og at de bestemmelser, der er anført i dette lovforslag, kommer til at indgå i den lejelov, der til sin tid må blive vedtaget.

Jeg skal derefter gå over til kommunisterens forslag til folketingsbeslutning om byfornyelse og boligforbedring. I begyndelsen af 1978 fremkom den socialdemokratiske mindretalsregering med en planredegørelse for de offentlige investeringer 1978-90. I virkeligheden var der ikke tale om en plan, men om en fremskrivning af de offentlige investeringer ud fra vilkårligt valgte alternativer.

Investeringsredegørelsen indeholdt også et afsnit om boliginvesteringerne. Det var opdelt i to dele, investeringer i nybyggeri og investeringer i byfornyelse. For nybyggeriets vedkommende regnede man med, at den årlige boligproduktion ville falde til ca. 30.000

boliger. Det var ikke et skønnet behov, der var lagt til grund for beregningerne, men en almindelig kapitalistisk nationaløkonomisk betragtning over ressourcer og samfundets økonomiske vækst.

Byfornyelse kræver erstatningsboliger for de boliger, som nedrives, og de lejligheder, der sammenlægges. Men efter planen ville nettotilgangen af nye lejligheder kun blive ca. 25.000 årligt. Det ville uden overdrivelse medføre, at der i løbet af få år ville blive akut boligmangel. Følgen heraf ville blive et voldsomt pres på ejendomspriser og huslejer. Det er jo allerede nu sådan, at der i flere kommuner snart vil være mangel på almennyttige boliger. På grund af ejendommens udstykning i ejerlejligheder bliver der et stadig mindre antal lejligheder til leje. Af de nævnte grunde må kvotaen for det almennyttige byggeri derfor igen sættes op til 12.000-13.000 årligt.

Principielt må det være sådan, at der bygges erstatningsboliger for de boliger, der nedlægges på grund af byfornyelsesplanernes gennemførelse. Der er talt og skrevet meget om byfornyelse og boligforbedring i de senere år, og der findes et stort materiale om emnet. Det består af rapporter, redegørelser og forslag til projekter. Men mere er der heller ikke sket.

Regeringen har endnu ikke taget initiativ til en lovgivning om byfornyelse, selv om det er en nødvendig forudsætning for at få sat virkelig gang i byfornyelsen. Det ligger imidlertid helt klart, at der må stilles betydelige offentlige midler til rådighed for at få en fornuftig byfornyelse i gang. Perspektivet må være, at de hidtidige beboere i byfornyelsesområdet kan blive boende til en rimelig leje.

En lovgivning om byfornyelse skal endvidere klarlægge, hvordan byfornyelsen skal planlægges, hvordan den skal gennemføres, og hvordan den skal finansieres. Kommunisternes forslag til folketingsbeslutning om byfornyelse og boligforbedring redegør udførligt for planlægning, gennemførelse og finansiering af byfornyelsen. I boligministeriets redegørelse regnes der med, at 400.000 boliger er mere eller mindre mangelfulde, og at 50.000 skal nedrives. DKPs forslag går også ud fra, at byfornyelsen og boligforbedringen skal omfatte 400.000 boliger, men at 100.000 skal nedrives. Det betyder selvfølgelig, at der skal bygges flere erstatningsboli-